

poris status indecorus esset, ne pedes in scitè pro-
 ferrètur, ne à reliqua corporis parte, caput, ocu-
 lique dissiderent. Orcheste saltatores erant. An-
 tiquæ saltationis tres fuerunt species, πυρρίχη, κόρ-
 δαξ, & σίανης. Pyrrhichâ Pyrrhus docuit: saltatio
 erat armatorû, idcirco ὄρχησις ἐνοπλία vocata est.
 Cordax obscœna erat saltatio, & quæ cum rusti-
 citate quadam iunctam habebat lasciviâ. Sici-
 nis inuitatio fuit, & satyrica saltatio existima-
 ta. Ad hæc obeunda musicis opus erat intrumētis,
 ea de re ἀγῶνες μουσικοί vocabântur. Appellan-
 tur & Dionysiâci ludi, propterea quodd Diony-
 sio. i. Baccho dicati essent. Alterum genus ἀγῶ-
 νων dictum est γυμνικόν, quodd qui se in illis exer-
 cerent, γυμνοὶ, id est, nudi essent. Hoc quintuplex
 fuit. certantium nomina hæc sunt, πύκται, δισκό-
 σολοι, ἀλτικοί, δρομῆες ἐν παλαίστῃ. Vno & generali
 nomine ἀθληταί vocabantur. Πύκται τῆ πυγμῆ, id
 est, castu se exercebant. Cestus dictus est à cæde-
 do, erat autem lorum è corio crudo confectum,
 cui massa plumbea insita erat: hoc castu manus
 Pyctarum armabantur, vt ictum aduersarij mi-
 nus sentirent, & eū grauius ferirent. fuit πυγμα-
 χία hæc discriminis plena, nec nisi à fortissimis
 viris tentata. Latini Pyctas, à pugnis Pugiles vo-
 carunt. Discoboli à δισκος & βάλλω dicti. discus
 erat lapis rotundus, & pertusus, quem tota vi in
 sublimi iactabant. Hæltici dicuntur ἀλλομαί
 saltio: hi saltu contendebant. In saltu halteribus
 utebantur. Erant ἀλτήρες massule, & pile plūbeæ,
 quibus vtraque manu se librabant vt certius as-
 silirent. δρομῆι cursu certabant, noménque pro
 modo cursus fortiebantur. Qui stadium percur-
 rebant σταδιὸν δρόμος vocabantur. Qui postquã ad
 metam peruenerant ed recurrebant, vnde pri-
 mùm inierant cursum ἀγυλιὸν δρόμος. nam διαυλος
 duplum est curriculum. Sic δολιχοδρόμοι, appel-
 labantur, qui longissimo cursu certabat. Cursus
 enim qui longissimè profertur δόλιχος δρόμος di-
 citur. Venique palestæ erant qui & palestrita, &
 palestrici nuncupantur, Luctatores vocantur à

A Latinis. Hi ceromate. i. oleo cerato vncti, pulue-
 re aspergebantur, vt corpora illorum ætornate,
 & sudore lubrica, mutuas prehensiones admitte-
 rent. Sed πρὸ τῆς μεσαιῶν τε & γυμνικῶν ἀγῶνων pro
 loco satis. ἐπωνυμίας. Varios titulos, varias artes
 & functiones, vt si quid erit, quod per vnã affe-
 qui nequeas, per aliam liceat. Quomodo cōtigit
 Mercurio, qui quãuis σφοδαῖος esset, ἐμπολαῖος, δό-
 λιος & ἡγεμόνιος, tamē omnibus hisce nominibus
 nihil proficere se cum videret, ἐπαγῶνιον fore se
 cum dixit, tandem hac via quodammodo extorsit
 à Carione vt admitteretur. πρὸς ἴτε alioqui vilis-
 simus. Dicuntur hæc spectatoribus, interim Mer-
 curius vt contemptibilis, & fastidiendus digito
 obliquè monstratur. ἐξέρπικεν, perfectū hoc tem-
 pus manauit ab ἐξ & anomi verbo ἐδέεσκω. βιό-
 τιον, diminutiũ est: parua vitã, paruulũ victũ, vt
 qui tantũmodo cū ministris sacrorũ certaminũ
 posthac victitabit. πρὸς δροσιν, festinãt, irrequietè
 ambiat, summa ope nitũtur. γράμμασιν. Antea
 dictũ est Athenis motè fuisse, vt iudices fortibus
 eligerentur, fortè autè per literas fieri. Tãgit hęc
 auarũ & ambitiosũ quorundã Atheniensũ in-
 geniũ, qui ne iudiciorũ prorsus expertes viuãt,
 vbicunque sortitio fit, illic sortiantur, vt si fortè
 ex aliquo loco excludantur, saltè in alio quopiã
 obtineant. γερραφθαί pro ὠνιμάδαυ nominari &
 iudicè declarari accipe, & γράμμασιν pro κληρώ-
 σει sortitione. εἰσὶν cōpositũ est ab εἰς & εἰω vado,
 pro εἰω ἰω quandoque vt hęc ponitur, πρὸς εἰς ὅτι
 mutato, receptius est εἰσεμι, virtũque tẽpore præ-
 senti ponitur, loco futuri non satis vsitati. δοκῆς.
 Hęc domũ Chremyli Carion ingreditur, quem
 subuerecundè sequitur Mercurius. Illis ingres-
 sis, chorus non nihil tripudiat, interea sacerdos
 Iouis extat, qui de Pluto conqueritur eadem de
 causa, de qua paulò antè questus erat Mercuri-
 us. Postmodum fit, vt simul sacerdos percontari
 de Chremylo incipiat, & Carion domo Chre-
 myli exeat, vt miseri sacerdotis, quæ iam sequi-
 tur, excipiat querimoniam.

ΚΟΜΜΑΤΙΟΝ ΧΟΡΟΥ.

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΥ

Σκηνὴ δευτέρα.

ΙΕΡΕΥΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ, ΚΑΡΙΩΝ.

B I S E T V S. Τελυταῖος ὁ τῷ Διὸς ἱερεὺς προσερ-
 χεται. ὅς κ' αὐτὸς πρὸς τῆς ἐαυτοῦ δυσυχίας, καὶ λιμοῦ
 πολλὰ μεμφόμενος λέγει. ἀλλὰ Καρίων τῷ τον οἰκτεί-

ΤΙς ἀν' φεάσθε πῶς σι Χρεμίλω μοι σα-
 φῶς;

Καρ. Τί δ' ἔστιν ὃ βέλτισε; Ιερ. Τί γδ' ἀλλ' ἢ
 κακῆς πρὸς;

Ἀφ' ἔξ ὃ Πλῆτες ἔδει ἤρξατο βλέπειν,

Ἀπόλωλ' ὑπὸ λιμῆ. καταφαγεῖν γδ' ἐκ' ἔχω.

Καὶ ταῦτα τῆ σωτηρίας ἱερεὺς ἂν Διός.

Καρ. Ἡ δ' ἀπ' αὐτῆς τίς ἔστιν ὃ πρὸς τῆς θεῶν;

Ιερ. Οὐδὲν ἔτ' ἔδειξ' ἀξιοί. Καρ. Τίν' ἔμε-

κεις
 Ιερ. Οπὶ πάντες εἰσὶ πλείοσι. καὶ τοι τότε

ΚΟΜΜΑΤΙΟΝ ΧΟΡΟΥ.

ACTVS V. SCENA II.

SACERDOS IOVIS, CARIO.

F ρων οἰκοι μὲν τῶν ἄλλων τῶν ἐξαπίνης πλετησάντων, καὶ
 εὐτυχοῦτων μένειν εἶ.

Q Vis mihi certò indicet, ubinam Chremy-
 lus habet? (sit, nisi male?)

CA. Quid est, bone vir? SA. Quid enim aliud

Nam ex quo Plutus videre capit: ego fame

Perij: neque, quod edam, quicquã reliquũ habeo:

G Quamquam sacerdos sospitatoris Iouis.

CA. At que nã huius rei causa est, dic obsecro?

SA. Nemo hominum vult quicquam sacrificare

amplius.
 CA. Quamobrem? SA. Quia nunc adeo omnes
 sunt diuites: